Tak jsem se vám delší dobu neozval. Cherchez la femme! Za vším je žena.

Ta vám má vlasy !!! A ty její oči !!! A ty rty, a ten krk, a ta ňadra, a ten pupík, ? a dost!!! Píšu to ráno a tohle bych mohl psát až po dvaadvacáté hodině. Ale na začátek. Skamarádil jsem se s vnukem od pana Aloise, s Mirkem. Přišel k němu na návštěvu a skončili u nás v pubu. U našeho stolu. Když jsem přišel tak mlčeli. Z pana Aloise všechna slova a věty musíte tahat jako z chlupaté deky. Asi nebylo co tahat nebo si všechno už řekli, ale když jsem přišel tak už jenom hleděli na svět přes pivní pěnu. Po pozdravu jsem chvíli mlčel s nimi. Až pak jsme se rozkecali. Ale jen s Mirkem. Pan Alois byl myšlenkami v sobě. Po čtvrtém pivu, když se Mirek dozvěděl že hraji na kytaru, tak mě pozval na mejdlo. Neodmítl jsem a udělal jsem dobře. Byla tam ONA. Hana, Hanka, Hanička, Hančí, Hančička, Hanulka. Vítala mě už ve dveřích: "Tak to jsi ty ten slavný kytarista!?". Potěšilo mě to. Bylo to od ní miloučké. Sedl jsem na pohovku a zapřel pivní lásku Prazdroj. Před Hankou musím vypadat sice jako chlap s kulama, jak říká Topolánek, ale i s intelektem. Takové spáření Topolánka s Havlem. Tak jsem pil vínko a tvářil se moudře. Zpočátku se jen mluvilo, kecalo a drbalo. A přišla řeč na folk a muzikanty kolem něho. Hanka byla v té chvíli chvíli jako folková encyklopedie. Ta vám zná, osobně, snad každého. Tak jsem slyšel důvěrnosti o Nohavicovi, Redlovi, Samsonovi, Dobešovi, Nedvědovi, Hutkovi, Němcovi z Jablkoně, Plíhalovi, Žalmanovi, Čertovi z Nezmarů atd. Atd. Atd. Zajímavé bylo že nezmínila žádnou folkařku. Ale co! Je to přece jen ženská. No, ne! A začala tahat rozumy ze mě. Prý kde jsem hrál naposledy? Odpověděl jsem že v Grand Pubu. Tak se jmenuje naše hospoda, náš pub. Ale nikdo mu tak neříká, všichni používají už zajetý název podle hostinského, U Evžena. Jdeme k Evženovi, sejdeme se u Evžena a tak. Ale pro místo koncertu, to zní krásně, Grand Pub. Že to bylo při fotbale to jsem zamlčel. Nechtěl jsem lhát ale ani o tom mluvit a Hanka se dál neptala, kde to je, v kterém městě a tak různě. Naštěstí! Protože Hanka obdivně vzdychla a řekla že nám folkařům moc a moc závidí, to toulání po světě, s kytarou. Co jsem měl k tomu říct? Že mě to všechno teprve čeká? Že jsem začátečník? Mlčel jsem. Mlčeti zlato! A vyplatilo se to. Vypadal jsem že to toulání s kytarou beru s nadhledem a jako že to je u mě běžné a normální a že nemá cenu se o tom vůbec bavit. Vyhrál jsem! Hanka se ke mně přitiskla a špitla mi do ucha že jsem jiný než folkaři které zná. A nahlas dodala: "Co znám folkaře tak každý se chlubí kde všude hrál a ty o tom moc nenakecáš". Nalila vínko sobě i mně a začala si pobrukovat V hospodě na rynku dal jsem si rum ? a vyzvala všechny "tak si zazpíváme né". Vytáhla z futrálu moji kytaru a vrazila mi ji do ruky. A ty hrej! Naštěstí jsem to doma zkoušel a vlezlo se to do těch mých, už sedmi akordů co znám, a tak jsem přebrnkával. Pak nasadila Stánky. To už jsem trošku tápal ale většinou jsem se jakž takž strefil. Naštěstí mám ten talent. No, ne! Ale nezpíval jsem, neznal jsem slova. A nezpíval nikdo. Na mejdanu s teknaři nebo hip hopáky, nebo něco takového, jsme Hanka a já byli jako zjevení. Zrušili nás dividíčkem. Prý nějaká nová super kapela. V bytě najednou všechno dunělo a mimo mě a Hanky začali všichni ostatní podporovat dunivý rytmus. Nohama. Hanka mi chtěla něco říct ale nerozuměl jsem ji. Byl jsem bit decibely. Do hlavy. Najednou mě Hanka chytla za ruku a vytáhla na chodbu. Tam mě něžně pohladila po vlasech, líbla na líce a řekla "Pojďme někam jinam, třeba na pivo, pojď pokecáme", a bylo to. Taky jsem měl chuť na pivo. Zabalil jsem kytaru, oblíkli jsme si kabáty, v pokoji jsme řekli "Ahoj, tak my už jdeme. Na pivo" Ale jako by to nikdo neslyšel. A šli jsme. Zlatý

muzikantský život. V pravé ruce kytaru a levou kolem pasu krásné ženské. V první rozumně vypadající restauraci jsme se zastavili. Natlačili jsme se do boxu, těsně k sobě. A štěbetali a štěbetali. Hanka se zeptala s kým jsem hrál. Odpověděl jsem že s nikým že hraji sám. Sólo. Hanka na to že dělám dobře, přece se nebudu s někým dělit o honoráře. Chytla mě za ruce a prohlížela moje kytarové mozoly na polštářcích prstů levé ruky. Byly tvrdé. To obdivovala. Hraješ často, co? Kývnul jsem. Hraji! A nelhal jsem, doma přece hraji když se učím a cvičím. Ale netušila že mozolky strašně bolely, když je mačkala. Byly čerstvé, nové. Neřekl jsem jí to, tak to nevěděla. Chtěla je cucat, ocucávat, možná i líbat. Cuknul jsem. Hani, neblbni, vždyť jsem normání chlap. No je to tak, ty jsi úplně jiný než folkaře co znám a dostal jsem dlouhou pusu. Mezi patry mi lítal jazyk a oči jsem měl v tu chvíli půl metru z důlků.

A stop! Je půl deváté ráno. Pokračování snad příště. A tak jsme s Haničkou spolu. Tak často že jsem neměl čas zapsat všechno do deníčku, do svého osobního a z něj vám pak něco přepsat. Dostal jsem se k tomu až dnes. Hanička odjela na návštěvu k tátovi. Je stodvacet kilometrů daleko ale jako by seděla přitisknutá vedle mě. Po dlouhé době jsem se dostal znovu ke kytaře. A hned dva nové akordy a tři nové písně. Už jsem jako Honza Nedvěd. Jó s láskou jde všechno jednodušeji a rychleji.

Ahoj váš folkař Pe